

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 2003-2004

8 DÉCEMBRE 2003

Projet de loi portant assentiment à la Convention sur la prévention et la répression des infractions contre les personnes jouissant d'une protection internationale, y compris les agents diplomatiques, faite à New York le 14 décembre 1973

SOMMAIRE

	Pages
Exposé des motifs	2
Projet de loi	14
Convention sur la prévention et la répression des infractions contre les personnes jouissant d'une protection internationale, y compris les agents diplomatiques	15
Avant-projet de loi	21
Avis du Conseil d'État	22

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 2003-2004

8 DECEMBER 2003

Wetsontwerp houdende instemming met het Verdrag inzake de voorkoming en bestrafing van misdrijven tegen internationaal beschermde personen, met inbegrip van diplomaten, gedaan te New York op 14 december 1973

INHOUD

	Blz.
Memorie van toelichting	2
Wetsontwerp	14
Verdrag inzake de voorkoming en bestrafing van misdrijven tegen internationaal beschermde personen, met inbegrip van diplomaten	15
Voorontwerp van wet	21
Advies van de Raad van State	22

EXPOSÉ DES MOTIFS

1. Introduction

1. Le gouvernement a l'honneur de vous soumettre la Convention sur la prévention et la répression des infractions contre les personnes jouissant d'une protection internationale, y compris les agents diplomatiques, adoptée à New York le 14 décembre 1973.

Il a été tenu compte de l'avis du Conseil d'État rendu le 21 mai 2003.

2. Cette Convention a été élaborée dans le cadre de l'Organisation des Nations unies. À la date du 1er juillet 2003, 131 États étaient parties à la Convention. Sur le plan international, celle-ci est entrée en vigueur le 20 février 1977. Elle compte 20 articles.

2. Rétroactes et objet de la Convention

3. La Commission du droit international a été chargée de la préparation de cette Convention par la résolution 2780 (XXVI) de l'Assemblée générale des Nations unies du 3 décembre 1971. La Commission du droit international a pu mener cette mission à bien rapidement, grâce à l'existence d'un certain nombre d'instruments internationaux (notamment les Conventions de Vienne de 1961 sur les relations diplomatiques et de 1963 sur les relations consulaires, la Convention de La Haye du 16 décembre 1970, la Convention de Montréal du 23 septembre 1971, etc.).

4. Le projet élaboré par la Commission du droit international confère aux États parties à la Convention la compétence juridique universelle de connaître des infractions commises contre des diplomates et autres personnes jouissant d'une protection spéciale. Elle laisse en outre aux États, conformément aux Conventions de La Haye et de Montréal, le choix d'extrader ou de poursuivre.

5. Le projet de texte a été examiné en 1973 lors de la 28e session de l'Assemblée générale, pour laquelle il avait été retenu comme point 90 de l'ordre du jour. S'en suivirent de longues et difficiles négociations au sein de la 6e Commission des affaires juridiques.

6. Au terme de la première lecture par la 6e Commission, tous les textes et amendements proposés furent transmis à la Commission des projets. Après examen, celle-ci a soumis un grand nombre d'amendements à la 6e Commission pour discussion. Après approbation de ces amendements, le texte fut communiqué à la Commission des projets pour une dernière lecture. Le texte définitif fut approuvé par la

MEMORIE VAN TOELICHTING

1. Inleiding

1. De regering heeft de eer u het Verdrag inzake de voorkoming en bestrafing van misdrijven tegen internationaal beschermde personen, met inbegrip van diplomaten, aangenomen te New York op 14 december 1973 voor te leggen.

Er is rekening gehouden met het advies dat de Raad van State op 21 mei 2003 heeft verstrekt.

2. Dit Verdrag is uitgewerkt in het kader van de Organisatie van de Verenigde Naties. Op 1 juli 2003 waren er 131 Staten partij bij het Verdrag. Op internationaal vlak is het Verdrag op 20 februari 1977 in werking getreden. Het Verdrag bestaat uit 20 artikels.

2. Retro-acta en onderwerp van het Verdrag

3. Op 3 december 1971 werd de Commissie voor internationaal recht bij resolutie 2780 (XXVI) van de Algemene Vergadering der Verenigde Naties met de voorbereiding van dit Verdrag belast. De Commissie voor internationaal recht heeft deze taak op een spoedige wijze ten einde kunnen brengen, dit dankzij het bestaan van een zeker aantal internationale instrumenten (onder andere de Verdragen van Wenen van 1961 inzake het diplomatiek verkeer en van 1963 inzake het consulaire verkeer, het Verdrag van Den Haag van 16 december 1970, het Verdrag van Montréal van 23 september 1971, enz.)

4. Het ontwerp opgesteld door de Commissie voor internationaal recht geeft aan de Staten die partij zijn bij het Verdrag de universele rechtsbevoegdheid voor de misdrijven begaan tegen diplomaten en andere personen die genieten van een bijzondere bescherming. Het laat bovendien aan de Staten, in overeenstemming met de Verdragen van Den Haag en Montréal, de keuze uit te leveren of te vervolgen.

5. Het ontwerp van de tekst werd in 1973 als 90e agendapunt van de Algemene Vergadering in haar 28e zitting behandeld. Er volgden lange en moeizame onderhandelingen binnen de zesde Commissie voor juridische zaken.

6. Na de eerste lezing door de zesde Commissie werden alle teksten en voorgestelde amendementen overgemaakt aan de Ontwerpcommissie. Na bestudering hiervan, heeft de Ontwerpcommissie een heel aantal amendementen ter discussie voorgelegd aan de zesde Commissie. Na goedkeuring hiervan werd de tekst voor een laatste nazicht overgemaakt aan de Ontwerpcommissie. De definitieve tekst werd op

6e Commission le 6 décembre 1973 et par l'Assemblée générale le 14 décembre 1973, sans négociations préalables.

7. L'objectif de la présente Convention est double: d'une part, elle incrimine le fait intentionnel de commettre un meurtre, un enlèvement ou une autre attaque contre la personne ou la liberté d'une personne jouissant d'une protection internationale, de commettre, en recourant à la violence, une attaque contre les locaux officiels, le logement privé ou les moyens de transport d'une telle personne, ainsi que de menacer de commettre ou de tenter de commettre une telle attaque ou d'y participer en tant que complice et, d'autre part, organiser la coopération judiciaire nécessaire pour réprimer pareilles infractions sur le plan international, ce par le biais de l'extradition et de l'entraide judiciaire.

8. Compte tenu de la gravité des infractions visées par la Convention, de leur augmentation et de leur caractère international, le gouvernement estime souhaitable que la Belgique adhère à la Convention. En effet, pour pouvoir prévenir et réprimer les infractions visées, il y a lieu de renforcer la coopération internationale.

9. La Convention constitue une réponse indispensable à la menace croissante contre le système des relations internationales. Les Conventions de Vienne de 1961 (signée par la Belgique le 23 octobre 1961, ratifiée le 2 mai 1968) et de 1963 (signée par la Belgique le 31 mars 1964, ratifiée le 9 septembre 1970) sur les relations diplomatiques et les relations consulaires obligent les États de résidence à garantir la protection des diplomates et des consuls. Or, il est apparu que les mesures nationales sont insuffisantes pour faire face à ce type de criminalité très structurée et présentant des ramifications internationales. Il est dès lors indispensable de déplacer l'action du cadre national vers le cadre international, tant sur le plan préventif que sur le plan répressif.

3. Commentaire des articles de la Convention

3.1. Définition des notions utilisées dans la Convention (article 1er)

10. L'article 1er définit les notions de «personne jouissant d'une protection internationale» et d'«auteur présumé de l'infraction». La première notion s'applique, d'une part, aux chefs d'État, aux chefs de gouvernement, aux ministres des affaires étrangères et aux membres de leurs familles qui les accompagnent. Ces personnes sont protégées à tout moment lorsqu'elles se trouvent à l'étranger pour quelque raison que ce soit.

6 december 1973 goedgekeurd door de zesde Commissie en op 14 december 1973, zonder voorafgaande onderhandelingen, door de Algemene Vergadering.

7. De doelstelling van huidig Verdrag is tweevoudig: enerzijds stelt zij het opzettelijk plegen van een moord, een ontvoering van of een andere aanslag op de persoon of de vrijheid van een internationaal beschermd persoon, een gewelddadige aanslag op de officiële gebouwen, de particuliere woning of het vervoermiddel van deze personen, de dreiging en poging een zodanige aanslag te plegen en de medeplichtigheid aan een zodanige aanslag strafbaar. Anderzijds wenst zij de gerechtelijke samenwerking die vereist is om dergelijke misdrijven op internationaal niveau te bestraffen te organiseren en dit via de uitlevering en wederzijdse rechtshulp.

8. Rekening houdende met de ernst van de door het Verdrag beoogde misdrijven, hun toenemende aantal en het internationale karakter ervan, is de regering van oordeel dat het wenselijk is dat België toetreedt tot dit Verdrag. Om de bedoelde misdrijven te voorkomen en te bestraffen moet de internationale samenwerking immers versterkt worden.

9. Het Verdrag is een noodzakelijk antwoord op de toenemende bedreiging van het systeem van de internationale betrekkingen. De Verdragen van Wenen van 1961 (ondertekend door België op 23 oktober 1961, geratificeerd op 2 mei 1968) en 1963 (ondertekend door België op 31 maart 1964, geratificeerd op 9 september 1970) inzake het diplomatiek en consulaire verkeer verplichten de gaststaten ertoe de bescherming van de diplomaten en consuls te verzekeren. Er is echter gebleken dat de binnenlandse maatregelen ontoereikend zijn om tegemoet te komen aan deze internationaal vertakte en zeer gestructureerde vorm van misdadigheid. Een verschuiving van het nationale naar het internationale niveau is dus noodzakelijk voor wat betreft het optreden, zowel op preventief als op repressief vlak.

3. Bespreking van de inhoud van het Verdrag

3.1. Definitie van de begrippen van het Verdrag (artikel 1)

10. Artikel 1 definieert de begrippen «internationaal beschermd persoon» en «vermoedelijke dader». Wat betreft het begrip «internationaal beschermd persoon», viseert men enerzijds de staatshoofden, de hoofden van de regeringen, de ministers van buitenlandse zaken, en de hen vergezellende familieleden. Zij worden beschermd op elk ogenblik dat zij zich in een vreemde Staat bevinden voor om het even welke reden.

D'autre part, la Convention s'applique également aux représentants ou fonctionnaires d'un État ou d'une organisation intergouvernementale ainsi qu'aux membres de leur famille faisant partie de leur ménage, qui en vertu du droit international (article 29 de la Convention de Vienne sur les relations diplomatiques, article 40 de la Convention de Vienne sur les relations consulaires et article 29 de la Convention de New York du 8 décembre 1969 sur les missions spéciales), peuvent prétendre à une protection spéciale contre des attaques sur leur personne, leur liberté ou leur dignité. Dans ce cas, la protection internationale est limitée au lieu et au moment de l'infraction.

L'«auteur présumé de l'infraction» est défini comme étant toute personne à charge de laquelle il existe suffisamment de preuves pour présumer qu'elle a commis une ou plusieurs infractions prévues dans la Convention. Cette définition laisse à l'État requis le pouvoir discrétionnaire d'établir s'il y a ou non suffisamment de preuves contre l'auteur présumé de l'infraction.

3.2. Incrimination d'un certain nombre de faits commis contre la personne et la liberté de personnes jouissant d'une protection internationale et contre les bâtiments et moyens de transport de ces personnes (article 2)

11. L'article 2 donne une description des faits délictueux auxquels la Convention s'applique, mais ne cite que les infractions les plus graves. Il incrimine le fait intentionnel de commettre un meurtre, un enlèvement ou une autre attaque contre la personne ou la liberté d'une personne jouissant d'une protection internationale. Le terme «intentionnel» recouvre aussi bien la perpétration intentionnelle de l'infraction que le fait de savoir que l'infraction sera commise contre une personne répondant à la définition de «personne jouissant d'une protection internationale». Cet article incrimine également le fait de commettre, en recourant à la violence, une attaque contre les locaux officiels, le logement privé ou les moyens de transport de la personne jouissant d'une protection internationale. Outre la perpétration de ces infractions, les menaces et tentatives de commettre de telles attaques ou le fait d'y participer en tant que complice sont également punissables.

12. Conformément au paragraphe 2, tout État partie doit rendre ces infractions passibles de peines appropriées.

Cela concerne uniquement des faits intentionnels, répartis en cinq catégories de *a) à e)*, à savoir :

a) le meurtre, l'enlèvement ou «toute autre attaque contre la personne ou la liberté d'une personne jouissant d'une protection internationale»;

Anderzijds genieten de vertegenwoordigers en functionarissen van een Staat of een intergouvernementele organisatie en de bij hen inwonende gezinsleden die ingevolge het internationale recht (artikel 29 van het Verdrag van Wenen inzake het diplomatiek verkeer, artikel 40 van het Verdrag van Wenen inzake het consulaire verkeer en artikel 29 van het Verdrag van New York van 8 december 1969 inzake bijzondere missies) aanspraak kunnen maken op een bijzondere bescherming tegen aanslagen op hun persoon, vrijheid of waardigheid, ook van de toepassing van dit Verdrag. De internationale bescherming wordt in dit geval beperkt tot de plaats en het tijdstip waarop het misdrijf wordt gepleegd.

De «vermoedelijke dader» wordt omschreven als zijnde een persoon tegen wie voldoende bewijsmiddelen bestaan om te veronderstellen dat deze één of meerdere van de in het Verdrag voorziene misdrijven heeft gepleegd. Deze definitie geeft aan de aangezochte Staat de discretionaire bevoegdheid uit te maken of er al dan niet voldoende bewijs aanwezig is tegen de vermoedelijke dader van het misdrijf.

3.2. Strafbaarstelling van een aantal feiten begaan tegen de persoon en de vrijheid van internationaal beschermde personen en tegen de gebouwen en vervoermiddelen gebruikt door deze personen (artikel 2)

11. Artikel 2 geeft een beschrijving van de misdrijven waarop het Verdrag van toepassing is, maar beperkt zich ertoe alleen de zwaarste strafbare feiten te vermelden. Zij stelt strafbaar: het opzettelijk plegen van een moord, een ontvoering van of een andere aanslag op de persoon of de vrijheid van een internationaal beschermde persoon. De term opzettelijk behelst zowel het opzettelijk plegen van het misdrijf, als het weten dat het misdrijf wordt gepleegd tegen een persoon die valt onder de definitie van de internationaal beschermde persoon. Ook de gewelddadige aanslagen op officiële gebouwen, particuliere woningen of vervoermiddelen van deze beschermde personen worden bestraft. Naast de voltooide misdrijven worden ook de dreigingen en pogingen zodanige aanslagen te plegen en de medeplichtigheid eraan bestraft.

12. Naar luid van paragraaf 2 voorzien de Staten die partij zijn bij het Verdrag in de passende straffen voor voornoemde misdrijven.

Het betreft enkel opzettelijke feiten die worden ingedeeld in vijf categorieën genummerd van *a) tot e)*, hetzij :

a) de moord, een ontvoering of «elke andere aanslag op de persoon of de vrijheid van een internationaal beschermde persoon»;

- le meurtre est couvert par les articles 393 et 394 du Code pénal, sans distinction selon la qualité de la victime. Pareille distinction n'est pas requise en la matière. Cette remarque est valable pour toute l'analyse exposée ci-dessous. Le droit belge est conforme donc à cette disposition de la Convention.

Il convient en outre de faire mention de la loi du 12 mars 1858 portant révision du second livre du Code pénal en ce qui concerne les crimes et délits qui portent atteinte aux relations internationales. Cette loi couvre un certain nombre d'attaques contre la personne de chefs de gouvernement étrangers ou de diplomates accrédités en Belgique ainsi que des faits ayant pour but de changer la forme d'un gouvernement étranger. Elle offre seulement une application adéquate partielle de la Convention en droit belge dans la mesure où elle ne s'adresse pas à toutes les «personnes jouissant d'une protection internationale» au sens de la Convention. Par conséquent, la présente note fera référence au droit commun du Code pénal, lequel couvre mieux la matière.

- l'enlèvement (traduit dans le texte anglais faisant également foi par *kidnapping*, soit une privation de liberté illégale en vue d'obtenir une rançon en échange de la libération de la personne enlevée) est couvert par les dispositions plus larges relatives à la prise d'otages (article 347bis du Code pénal). Le droit belge est donc conforme à cette disposition de la Convention.

- par «toute autre attaque contre la personne ou la liberté d'une personne jouissant d'une protection internationale», il convient d'entendre [comme l'indique plus clairement encore le texte anglais faisant également foi: «*A murder, kidnapping or other attack upon the person or liberty (...)*» (souligné par nous)], un acte illicite, d'une certaine gravité ou commis avec une certaine violence, contre l'intégrité physique ou la liberté physique d'une personne protégée. Ces faits sont entièrement couverts par les articles 398 et suivants du Code pénal (coups et blessures volontaires) ainsi que par les articles 434 et suivants du Code pénal (attentats à la liberté individuelle). Le droit belge est donc conforme à cette disposition de la Convention.

b) L'attaque, commise en recourant à la violence, contre des locaux officiels, le logement privé ou les moyens de transport d'une personne protégée, dans la mesure où cette attaque met en danger l'intégrité physique ou la liberté individuelle de cette personne.

Cette disposition ne tend pas à couvrir tous les vols ou toutes les destructions de certains biens, mais uniquement les faits très graves et violents de nature à réellement mettre en danger l'intégrité physique ou la liberté physique d'un individu.

- de moord wordt gedekt door de artikelen 393 en 394 van het Strafwetboek, zonder onderscheid van hoedanigheid van het slachtoffer. Zulk een onderscheid is niet vereist terzake. Deze opmerking geldt voor het geheel van de hierna volgende analyse. Het Belgisch recht is dus conform deze bepaling.

Men dient bovendien de wet van 12 maart 1858 betreffende de misdaden en wanbedrijven die afbreuk doen aan de internationale betrekkingen te vermelden. Deze wet dekt een aantal aanslagen begaan tegen buitenlandse regeringshoofden of tegen diplomatieke agenten die in België geaccrediteerd zijn, of feiten die tot doel hebben de regeringsvorm van een buitenlandse regering te wijzigen. Deze wet vormt een gedeeltelijke adequate toepassing van het Verdrag in het Belgisch recht, maar betreft niet alle personen die door het Verdrag worden gedefinieerd als «internationaal beschermde personen». Bijgevolg zal deze nota verwijzen naar het gemeen recht van het Strafwetboek dat beter de materie dekt.

- de ontvoering (vertaald in de gelijkkelijk authentieke Engelse tekst als *kidnapping*, hetzij een wederrechtelijke vrijheidsberoving met het oog op het verkrijgen van losgeld in ruil voor de vrijlating van de ontvoerde persoon) wordt gedekt door de ruimere bepalingen met betrekking tot de gijzeling (artikel 347bis van het Strafwetboek). Het Belgisch recht is dus conform deze bepaling.

- onder «elke andere aanslag op de persoon of de vrijheid van een internationaal beschermde persoon» dient men, [zoals nog duidelijker blijkt uit de Engelse tekst die gelijkkelijk authentiek is: «*A murder, kidnapping or other attack upon the person or liberty (...)*» (wij onderstrepen)], te verstaan een wederrechtelijke handeling, van een zekere ernst of met een zeker geweld gepleegd, gesteld tegen de fysieke integriteit of de fysieke vrijheid van een beschermde persoon. Deze feiten worden volledig gedekt door het artikel 398 en volgende van het Strafwetboek (opzettelijke slagen en verwondingen) en door artikel 434 en volgende van het Strafwetboek (aanslag op de persoonlijke vrijheid). Het Belgisch recht is dus conform deze bepaling.

b) de aanslag, die gepaard gaat met geweld, op officiële gebouwen, op de privé-woning of de transportmiddelen van een beschermde persoon, voor zover deze aanslag de fysieke integriteit of de persoonlijke vrijheid van de beschermde persoon in gevaar brengt.

Deze bepaling beoogt niet elke diefstal, vernietiging of vernieling van bepaalde goederen te dekken, maar enkel die feiten die zeer ernstig en gewelddadig zijn en van die aard zijn de fysieke integriteit of de fysieke vrijheid van een individu reëel in gevaar te brengen.

Ces faits sont couverts de manière appropriée par l'article 440 du Code pénal (violation de domicile avec circonstances aggravantes, dont le port d'une arme), par les articles 468 et suivants du Code pénal (vol avec violence), par les articles 510 et suivants du Code pénal (incendie mettant des personnes en danger), par l'article 525 du Code pénal (destruction totale ou partielle de constructions, moyens de transport ou moyens de communication, à l'aide de violences, de voies de fait ou de menaces) ainsi que par les articles 530 et suivants du Code pénal (destruction de propriétés mobilières d'autrui à l'aide de violences, mettant des personnes en danger). Le droit belge est donc conforme à cette disposition de la Convention.

c) la menace de commettre une des attaques visées aux points a) et b);

Cette disposition couvre le fait de menacer de commettre un des actes énumérés aux points a) et b).

Le droit belge punit les menaces d'attentats contre des personnes ou des biens si ces attentats sont punissables d'une peine privative de liberté dont le maximum est fixé au moins à trois mois (articles 327 et suivants du Code pénal). Toutes les dispositions du Code pénal énumérées ci-dessous répondent à cette condition :

— les articles 393 et 394 du Code pénal : ils concernent des crimes;

— l'article 374*bis* du Code pénal : il concerne un crime;

— les articles 398 et suivants du Code pénal : ils concernent soit des crimes, soit des délits, mais dans ce dernier cas l'article 398 prévoit une marge pour le minimum de la peine maximum, laquelle est fixée à six mois d'emprisonnement;

— les articles 434 et suivants du Code pénal : ils concernent soit des crimes, soit des délits, mais dans ce dernier cas l'article 434 prévoit une marge pour le minimum de la peine maximum, laquelle est fixée à deux ans d'emprisonnement;

— l'article 440 du Code pénal : la peine maximum est fixée à cinq ans d'emprisonnement;

— les articles 468 et suivants du Code pénal : ils concernent des crimes;

— les articles 510 et suivants : ils concernent soit des crimes, soit des délits, mais dans ce dernier cas l'article 512 prévoit une marge pour le minimum de la peine maximum, laquelle est fixée à cinq ans d'emprisonnement — il est à noter que l'article 519, bien qu'il prévoit une peine qui peut atteindre maximum trois mois d'emprisonnement, n'a pas été pris en considération étant donné qu'il ne répond pas aux critères retenus à l'article 2 de la Convention;

Deze feiten worden op een adequate wijze gedekt door artikel 440 van het Strafwetboek (huisvredebreuk met verzwarende omstandigheden, waaronder de wapendracht), door artikel 468 en volgende van het Strafwetboek (diefstal met geweld), door artikel 510 en volgende (brandstichting waarbij mensen in gevaar worden gebracht), door artikel 525 van het Strafwetboek (gehele of gedeeltelijke vernieling, met behulp van geweld, feitelijkheden of bedreigingen, van bouwwerken, transport- en communicatiemiddelen) en het artikel 530 en volgende van het Strafwetboek (vernieling met geweld van andermans roerende eigendommen, waardoor personen in gevaar worden gebracht). Het Belgisch recht is conform deze bepaling.

c) de dreiging één van de aanslagen voorzien in de voorgaande leden a) tot b) te plegen.

Deze bepaling dekt de bedreiging één van de feiten voorzien in de leden a) tot b) te plegen.

Het Belgisch recht bestraft de bedreiging een aanslag te plegen tegen de personen of goederen, zodra deze aanslag wordt bestraft door een vrijheidsstraf waarvan het maximum minstens drie maanden bedraagt (artikel 327 en volgende van het Strafwetboek). Aan deze voorwaarde is voldaan door het geheel van ondervenoemde bepalingen van het Strafwetboek :

— de artikelen 393 en 394 van het Strafwetboek : het betreft misdaden;

— artikel 374*bis* van het Strafwetboek : het betreft een misdaad;

— de artikelen 398 en volgende van het Strafwetboek : ofwel betreft het misdaden, ofwel betreft het wanbedrijven, maar in dat geval voorziet het artikel 398 in een marge voor de laagste strafmaat waarbij de maximumstraf zes maanden gevangenisstraf bedraagt;

— artikel 434 en volgende van het Strafwetboek : ofwel betreft het misdaden, ofwel betreft het wanbedrijven, maar in dat geval voorziet het artikel 434 in een marge voor de laagste strafmaat waarbij het maximum twee jaar gevangenisstraf bedraagt;

— artikel 440 van het Strafwetboek : de maximumstraf bedraagt vijf jaar gevangenisstraf;

— artikel 468 en volgende van het Strafwetboek : het betreft misdaden;

— artikel 510 en volgende : ofwel betreft het misdaden, ofwel betreft het wanbedrijven, maar in dit geval voorziet het artikel 512 in een marge voor de laagste strafmaat waarbij het maximum vijf jaar gevangenisstraf bedraagt — men dient te noteren dat artikel 519 niet in aanmerking werd genomen terzake, daar het niet overeenstemt met de criteria die weerhouden worden in artikel 2 van het Verdrag, niettemin voorziet het in een straf die maximum drie maanden gevangenisstraf kan zijn;

— l'article 525 du Code pénal: il concerne un crime;

— les articles 530 et suivants du Code pénal: ils concernent des crimes.

Le droit belge est donc conforme à cette disposition de la Convention.

d) la tentative de commettre une des attaques visées aux points *a)* et *b)*;

Le point *d)* concernant la tentative porte uniquement sur les faits punissables aux points *a)* et *b)* étant donné qu'il est seulement question de la tentative de commettre un des faits énumérés dans ces deux points. La tentative de menace (point *c)*, qu'il est difficile d'apprécier dans la pratique, n'est pas couverte par la Convention.

La tentative est toujours punie en droit belge s'il s'agit d'une tentative de crime (articles 51 et 52 du Code pénal). Par contre, «la loi détermine dans quels cas et de quelles peines sont punies les tentatives de délits» (article 53 du Code pénal). Il suffit donc de vérifier si l'ensemble des dispositions précitées du Code pénal prévoient une peine criminelle pour les infractions concernées ou, lorsqu'une disposition du Code pénal prévoit la lutte contre la tentative de délit, si les infractions examinées sont punies d'une peine de police.

— les articles 393 et 394 du Code pénal: ils concernent des crimes;

— l'article 374*bis* du Code pénal: il concerne un crime;

— les articles 398 et suivants du Code pénal: ils concernent soit des crimes, soit des délits. Dans le cas de délits, la tentative est soit passible d'une peine (article 405 du Code pénal), soit ne l'est pas (uniquement pour les coups et blessures sans gravité et non prémédités, ce que ne couvre pas l'article 2 de la Convention); en outre, la loi du 12 mars 1858 portant révision du second livre du Code pénal en ce qui concerne les crimes et délits qui portent atteinte aux relations internationales couvre la tentative de manière beaucoup plus large pour différentes catégories de personnes prévues dans la Convention;

— les articles 434 et suivants du Code pénal: ils concernent soit des crimes, soit des délits. Dans le cas de délits, la tentative n'est jamais passible d'une peine. Néanmoins, il convient de souligner que toute restriction de liberté qui s'accompagne d'une mise en danger de l'intégrité physique de personnes par les faits mêmes, voire exclusivement par la menace de les commettre (articles 437 et 438 du Code pénal), est considérée comme un crime dont la tentative est toujours passible d'une peine. En conséquence, il est justifié dans la pratique de considérer les faits visés

— artikel 525 van het Strafwetboek: het betreft een misdaad;

— artikel 530 en volgende van het Strafwetboek: het betreft misdaden.

Het Belgisch recht is dus conform deze bepaling.

d) een poging een aanslag zoals voorzien in de leden *a)* tot *b)* te plegen.

Lid *d)* betreffende de poging heeft enkel betrekking op de feiten die strafbaar worden gesteld in de leden *a)* tot *b)* daar er enkel wordt verwezen naar de poging één van de feiten in deze twee leden te plegen. De poging tot dreiging (lid *c)*, die in praktijk moeilijk te overwegen is, wordt door het Verdrag niet gedekt.

De poging wordt steeds bestraft in Belgisch recht indien het een poging tot misdaad betreft (artikel 51 en 52 van het Strafwetboek). Daarentegen bepaalt de wet «in welke gevallen en met welke straffen poging tot wanbedrijf wordt gestraft» (artikel 53 van het Strafwetboek). Het volstaat dus na te kijken of het geheel der bepalingen van het wetboek die hierboven worden vermeld voorzien in een criminele straf voor de betreffende misdrijven of indien een bepaling van het wetboek voorziet in de bestrijding van de poging tot wanbedrijf, de bestudeerde inbreuken worden bestraft door een politiestraf.

— artikelen 393 en 394 van het Strafwetboek: het betreft misdaden;

— artikel 374*bis* van het Strafwetboek: het betreft een misdaad;

— artikel 398 en volgende van het Strafwetboek: ofwel betreft het misdaden; ofwel, betreft het wanbedrijven. Indien het wanbedrijven betreft: is de poging een wanbedrijf te plegen, hetzij strafbaar (artikel 405 van het Strafwetboek), hetzij niet strafbaar, maar dit betreft enkel slagen en verwondingen zonder ernst of zonder voorbedachtheid wat niet gedekt wordt door artikel 2 van het Verdrag; bovendien dekt de voornoemde wet van 12 maart 1858 betreffende de misdaden en wanbedrijven die afbreuk doen aan de internationale betrekkingen veel ruimer de poging voor verschillende categorieën van mensen voorzien in het Verdrag;

— artikel 434 en volgende van het Strafwetboek: ofwel betreft het misdaden; ofwel, betreft het wanbedrijven. Indien het wanbedrijven betreft, is de poging een wanbedrijf te plegen nooit strafbaar. Niettemin dient te worden benadrukt dat, indien de vrijheidsbeperking gepaard gaat met een in gevaar brengen van de fysieke integriteit van personen door de feiten op zich of zelfs uitsluitend door de dreiging ervan (artikelen 437 en 438 van het Strafwetboek), het gaat om een criminele inbreuk waarvan de poging steeds strafbaar is. Bijgevolg is het in de praktijk ver-

par la Convention comme étant couverts par les dispositions précédentes;

— l'article 440 du Code pénal: l'article 441 du Code pénal punit la tentative de commettre le délit défini à l'article 440;

— les articles 468 et suivants du Code pénal: ils concernent des crimes;

— les articles 510 et suivants du Code pénal: ils concernent soit des crimes, soit des délits;

— l'article 525 du Code pénal: il concerne un délit;

— les articles 530 et suivants du Code pénal: ils concernent des délits.

e) la participation en tant que complice à une telle attaque.

En droit belge, les complices d'un crime ou d'un délit sont poursuivis sur la base des articles 67 et suivants du Code pénal.

Le droit belge est donc conforme à cette disposition de la Convention.

13. Les obligations de droit international qui incombent aux États parties à la Convention quant à la prise des mesures nécessaires en vue de prévenir d'autres attaques subsistent, conformément au paragraphe 3.

3.3. *Établissement de la compétence des États parties à la Convention aux fins de pouvoir connaître des infractions visées dans la Convention (article 3)*

14. L'article 3 prévoit les cas dans lesquels les États parties à la Convention sont tenus de prendre les mesures nécessaires pour pouvoir connaître des infractions prévues à l'article 2.

15. Comme le souligne le Conseil d'État dans son avis, l'article 12bis du titre préliminaire du Code de procédure pénale (tel que modifié par la loi du 18 juillet 2001) permet l'adaptation automatique du droit belge au prescrit de la Convention.

3.4. *Obligation de prévention des infractions visées (article 4)*

16. Conformément à l'article 4, il faut une collaboration entre les États parties à la Convention en matière de prévention. Cette collaboration consiste à prendre toutes les mesures exécutoires pratiques, à échanger des informations et à coordonner des mesures administratives et autres, selon le cas, en vue de prévenir des infractions.

antwoord de door het Verdrag te dekken feiten te beschouwen als gedekt te zijn door voorgaande bepalingen;

— artikel 440 van het Strafwetboek: artikel 441 van het Strafwetboek bestraft de poging tot het in artikel 440 omschreven wanbedrijf te plegen;

— artikel 468 en volgende van het Strafwetboek: het betreft misdaden;

— artikel 510 en volgende: ofwel betreft het misdaden, ofwel betreft het wanbedrijven;

— artikel 525 van het Strafwetboek: het betreft een misdrijf;

— artikel 530 en volgende van het Strafwetboek: het betreft misdrijven.

e) de deelneming als medeplichtige aan de voornoemde aanslag.

De medeplichtigen aan een misdaad of wanbedrijf worden in het Belgisch recht vervolgd op grond van artikel 67 en volgende van het Strafwetboek.

Het Belgisch recht is dus conform deze bepaling.

13. De volkenrechtelijke verplichtingen die wegen op de partijen bij dit Verdrag inzake het nemen van de nodige maatregelen ter voorkoming van andere aanslagen, blijven bestaan zoals voorzien in paragraaf 3.

3.3. *Vaststelling van de bevoegdheid van de Verdragsluitende Staten om kennis te nemen van de misdrijven bedoeld in het Verdrag (artikel 3)*

14. Artikel 3 voorziet de gevallen waarin de Staten die partij zijn bij het Verdrag de nodige maatregelen dienen te nemen om kennis te kunnen nemen van de in artikel 2 vermelde misdrijven.

15. Zoals gezegd door de Raad van State in haar advies, maakt artikel 12bis van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering (gewijzigd door de wet van 18 juli 2001) de automatische overeenstemming van het Belgisch recht aan het in het Verdrag bepaalde mogelijk.

3.4. *Verplichting om bedoelde misdrijven te voorkomen (artikel 4)*

16. Overeenkomstig artikel 4 dient er op het vlak van preventie een samenwerking te bestaan tussen de Staten die partij zijn bij het Verdrag. De samenwerking bestaat in het nemen van alle praktische uitvoerbare maatregelen, het uitwisselen van inlichtingen en het coördineren van administratieve en andere maatregelen, al naargelang het geval, ter voorkoming van het plegen van misdrijven.

Chaque État dispose d'une large marge d'interprétation pour les mesures à prendre dans chaque cas.

3.5. *Obligation d'information entre les États parties à la Convention (article 5)*

17. L'article 5 règle l'échange d'informations concernant l'auteur et la victime des infractions prévues dans la Convention.

18. Lorsqu'un État partie à la Convention possède des informations sur une infraction prévue par la Convention qui a été commise sur son territoire ainsi que sur l'auteur présumé dont l'État en question peut supposer qu'il s'est enfui de son territoire, il doit les communiquer aux autres États, soit directement soit par l'entremise du Secrétaire général de l'Organisation des Nations unies.

19. L'État au nom duquel la personne jouissant d'une protection internationale exerçait ses fonctions au moment des faits doit être informé de tous les renseignements concernant cette personne et les circonstances de l'infraction, par tous les États parties à la Convention qui disposent d'informations en la matière. Les États parties garantissent que les renseignements sont communiqués sans délai selon les modalités prévues par leur droit interne.

3.6. *Arrestation de l'auteur présumé de l'infraction aux fins de poursuites ou d'extradition (article 6)*

20. En vertu de l'article 6, paragraphe 1, tout État partie à la Convention, sur le territoire duquel se trouve l'auteur présumé de l'infraction, est tenu de prendre les mesures requises (généralement procéder à l'arrestation) conformément à son droit interne afin de garantir les poursuites contre cette personne ou son extradition. Il convient de veiller à la notification des mesures prises.

21. L'article 6, paragraphe 2, prévoit que l'auteur présumé de l'infraction contre qui ont été prises les mesures précitées a le droit d'avoir des contacts avec des représentants d'un État habilité à protéger ses droits.

3.7. *Règle aut dedere aut judicare (article 7)*

22. Il s'agit de l'article clé de la Convention parce qu'il impose l'obligation de poursuivre. Tout État partie à la Convention qui décide de ne pas extraditer l'auteur présumé de l'infraction qui se trouve sur son territoire est tenu de transmettre l'affaire à ses autorités compétentes aux fins de poursuites. En Belgique,

Elke Staat beschikt over ruime interpretatiemogelijkheden wat betreft de te nemen maatregelen in elk afzonderlijk geval.

3.5. *Verplichting tot informatie tussen de Verdrag-sluitende Staten (artikel 5)*

17. Artikel 5 voorziet in de uitwisseling van informatie met betrekking tot de dader en het slachtoffer van de in het Verdrag voorziene misdrijven.

18. Indien een Staat die partij is bij het Verdrag en inlichtingen heeft over een door het Verdrag voorzien misdrijf dat op haar grondgebied werd gepleegd en over de vermoedelijke dader waarvan de Staat kan aannemen dat deze van zijn grondgebied is weggelucht, stelt zij de andere Staten hiervan rechtstreeks of via de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties op de hoogte.

19. De Staat namens dewelke de internationaal beschermde persoon zijn functies uitoefende op het ogenblik van de feiten dient in kennis te worden gesteld van alle informatie met betrekking tot deze persoon en de omstandigheden waarin het misdrijf plaatsvond, door elke Staat die partij is bij het Verdrag en over informatie terzake beschikt. Zij verzekeren dat de informatie onverwijld wordt doorgegeven onder de voorwaarden waarin hun interne recht voorziet.

3.6. *Arrestatie van de vermoedelijke dader voor vervolging of uitlevering (artikel 6)*

20. Krachtens artikel 6, eerste paragraaf, dient elke Staat die partij is bij het Verdrag, en op wiens grondgebied de vermoedelijke dader zich bevindt, de nodige maatregelen te nemen (meestal aanhouding) overeenkomstig zijn intern recht om de vervolging of uitlevering van deze persoon te verzekeren. De kennisgeving van de genomen maatregelen dient te worden verzekerd.

21. In haar tweede paragraaf voorziet artikel 6 dat de vermoedelijke dader tegen wie voornoemde maatregelen werden genomen het recht heeft contact te hebben met vertegenwoordigers van een Staat die zijn rechten beschermt.

3.7. *Regel aut dedere aut judicare (artikel 7)*

22. Dit artikel is het kernartikel van het Verdrag omdat het de verplichting oplegt te vervolgen. Elke Staat die partij is bij het Verdrag en beslist de vermoedelijke dader niet uit te leveren indien deze zich op zijn grondgebied bevindt, heeft de verplichting de zaak over te maken aan zijn bevoegde autoriteiten

c'est le ministère public qui est compétent pour évaluer l'opportunité de poursuivre.

23. Concrètement, deux cas peuvent se présenter. Première possibilité: une demande d'extradition est adressée par un État partie à la Convention dont la compétence a été établie conformément à l'article 6. Dans ce cas, l'État requis peut ou non autoriser l'extradition. En cas de refus, l'État requis confie l'affaire à ses instances judiciaires conformément à une procédure prévue dans sa législation nationale afin qu'elles prennent une décision au sujet du dossier.

Deuxième possibilité: aucune demande d'extradition n'a été adressée. L'extradition peut être impossible, notamment en raison de l'application de la règle selon laquelle on n'extrade pas ses nationaux. Dans ce cas également, l'État sur le territoire duquel se trouve la personne doit saisir ses instances judiciaires afin qu'elles prennent une décision au sujet du dossier.

3.8. Règles relatives aux infractions donnant lieu à extradition (article 8)

24. L'article 8 contient les règles relatives à l'extradition. Il prévoit expressément que «les États parties s'engagent à comprendre ces infractions comme cas d'extradition dans tout traité d'extradition à conclure entre eux». Le paragraphe 1 est très important en ce sens que la plupart de nos relations bilatérales en matière d'extradition sont régies par des Conventions qui contiennent une liste de cas d'extradition.

25. Tout État partie à la Convention peut rejeter une demande d'extradition fondée sur la Convention en invoquant des règles de droit national. Dans le cas de la Belgique, le refus peut être motivé par des considérations politiques (article 6 de la loi du 1er octobre 1833 sur les extraditions) ou humanitaires (article 2bis de la loi du 15 mars 1874 sur les extraditions) ou par le fait que la personne concernée par la demande possède la nationalité belge, alors que la loi de 1874 prévoit uniquement l'extradition d'étrangers. Aucune réserve ne doit être formulée en la matière.

3.9. Droit des personnes poursuivies de jouir d'un traitement correct (article 9)

26. L'article 9 est une disposition classique des traités internationaux en matière de droit pénal. Il garantit à la personne poursuivie un traitement correct et un procès équitable à tous les stades de l'enquête ou de la procédure. Cette garantie est d'ailleurs également offerte en droit belge.

voor vervolging. In België is het openbaar ministerie bevoegd voor de beoordeling van de opportuniteit van de vervolging.

23. Concreet doet de zaak zich als volgt voor. Een eerste mogelijkheid is dat een verzoek tot uitlevering wordt gedaan door een Verdragsluitende Staat die bevoegd is overeenkomstig artikel 6. In dat geval kan de aangezochte Staat al dan niet instemmen met de uitlevering. Ingeval de uitlevering wordt geweigerd, legt de aangezochte Staat de zaak volgens een procedure overeenkomstig zijn nationale wetgeving voor aan zijn rechterlijke instanties opdat zij betreffende het dossier een beslissing nemen.

De tweede mogelijkheid is dat geen enkel verzoek tot uitlevering werd ingediend. Uitlevering kan onmogelijk zijn, inzonderheid wegens de toepassing van de regel van niet-uitlevering van eigen onderdanen. Ook in dat geval moet de Staat op wiens grondgebied de persoon zich bevindt, de zaak aanhangig maken bij zijn rechterlijke instanties opdat zij betreffende het dossier een beslissing nemen.

3.8. Regels in verband met uitleveringsdelicten (artikel 8)

24. Artikel 8 bevat de regels inzake uitlevering. Dit artikel vermeldt expliciet dat «de Staten die partij zijn bij dit Verdrag zich ertoe verplichten deze misdrijven op te nemen als uitleveringsdelicten in elk uitleveringsverdrag dat in de toekomst tussen hen wordt gesloten». Paragraaf 1 is van groot belang daar de meerderheid van onze bilaterale relaties inzake uitleveringen worden beheerd door Verdragen die een lijst van uitleveringsdelicten bevatten.

25. Elke Verdragsluitende Staat kan weigeren in te gaan op een verzoek tot uitlevering gegrond op het Verdrag door regels van nationaal recht aan te halen. In het geval van België zou het kunnen gaan om een weigering om politieke (artikel 6 van de wet op de uitleveringen van 1 oktober 1833) of humanitaire redenen (artikel 2bis van de uitleveringswet van 15 maart 1874) of omdat de persoon op wie het verzoek betrekking heeft de Belgische nationaliteit heeft, daar de wet van 1874 enkel voorziet in de uitlevering van vreemdelingen. Ter zake moet geen voorbehoud worden geformuleerd.

3.9. Recht van vervolgte personen op een behoorlijke behandeling (artikel 9)

26. Artikel 9 is een klassieke bepaling in internationale verdragen inzake straf-recht. Het garandeert aan de vervolgte persoon een behoorlijke behandeling en een eerlijk proces in elk stadium van het onderzoek of van de procedure. Zulks wordt trouwens ook gewaarborgd in het Belgisch recht.

3.10. *Règles relatives à l'entraide judiciaire (article 10)*

27. En vertu de l'article 10, les États parties à la Convention doivent s'accorder l'entraide judiciaire la plus large possible en ce qui concerne le champ d'application de la Convention. Cela signifie notamment que les États doivent communiquer tous les éléments de preuve dont ils disposent à l'État dans lequel se déroule la procédure pénale.

3.11. *Devoir de communication du résultat définitif de l'action pénale engagée contre les auteurs ou les auteurs présumés des infractions visées dans la Convention (article 11)*

28. En vertu de l'article 11, tout État partie à la Convention est tenu de communiquer, conformément à son droit interne, le résultat définitif de l'action pénale relative aux infractions visées dans la Convention au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies, qui en informe les autres États parties. En réalité, l'expérience a malheureusement déjà montré que les Nations Unies ne disposent pas de suffisamment de moyens pour respecter systématiquement ce type d'obligations.

3.12. *Neutralité de la Convention à l'égard des règles relatives au droit d'asile (article 12)*

29. L'article 12 prévoit que la Convention n'affecte pas l'application des traités sur l'asile, en vigueur à la date d'adoption de ladite Convention, en ce qui concerne les États qui sont parties à ces traités. Cet article ne revêt aucune importance pour les États qui sont parties à la Convention, mais non à des traités en matière d'asile.

En outre, l'application des traités n'assure pas l'immunité pour les personnes concernées. Elles seront déférées devant les autorités belges compétentes en la matière (article 7 de la Convention).

3.13. *Règlement pacifique des différends (article 13)*

30. Aux termes de l'article 13, les différends entre États parties à la Convention concernant l'interprétation ou l'application de la Convention sont réglés par voie de négociation ou, à défaut de solution, par voie d'arbitrage. En cas d'échec de l'arbitrage, un des États parties à la Convention concerné par le différend peut soumettre celui-ci à la Cour internationale de Justice, sauf si un État concerné a fait une déclaration contraire. Il s'agit d'une disposition classique dans les Conventions des Nations Unies en matière pénale.

31. Tout comme des dispositions similaires dans un traité international, cet article offre la possibilité

3.10. *Regels inzake wederzijdse rechtshulp (artikel 10)*

27. Krachtens artikel 10 dienen de Staten die partij zijn bij het Verdrag elkaar de ruimst mogelijke rechtshulp te verzekeren betreffende het toepassingsgebied van dit Verdrag. Dit houdt in dat de Staten het hun ter beschikking staande bewijsmateriaal dienen te bezorgen aan de Staat waar de strafrechtelijke procedure loopt.

3.11. *Plicht tot kennisgeving van het eindresultaat van de strafvordering ingesteld tegen daders of vermoedelijke daders van de strafbare feiten bedoeld in het Verdrag (artikel 11)*

28. Krachtens artikel 11 moet elke Staat die partij is bij het Verdrag, overeenkomstig haar intern recht, het eindresultaat van de strafvervolgning met betrekking tot de in het Verdrag opgenomen misdrijven meedelen aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties die de informatie doorzendt aan de betrokken Staten. In werkelijkheid heeft de ervaring jammer genoeg al uitgewezen dat de Verenigde Naties niet over toereikende middelen beschikken om dit soort van verplichtingen stel-selmatig toe te passen.

3.12. *Neutraliteit van het Verdrag ten opzichte van de regels inzake het asielrecht (artikel 12)*

29. Artikel 12 bepaalt dat het Verdrag de regels inzake het asiel voorzien bij Verdragen, die van kracht zijn op de datum waarop huidig Verdrag is aangenomen, onverlet laat tussen de Staten die partij zijn bij die Verdragen. Dit artikel heeft geen belang voor de Staten die partij zijn bij dit Verdrag, maar niet bij de Verdragen inzake asiel.

Bovendien voorziet de toepassing van de Verdragen geen immuniteit voor deze personen. Zij zullen voor de bevoegde Belgische autoriteiten worden voorgebracht (artikel 7 van het huidig Verdrag).

3.13. *Vreedzame regeling der geschillen (artikel 13)*

30. Naar luid van artikel 13 worden geschillen tussen Verdragsluitende Staten inzake de uitleg of toepassing van het Verdrag beslecht via onderhandelingen of indien dit geen oplossing biedt, via arbitrage. In geval de arbitrage niet slaagt, kan één van de Verdragsluitende Staten die bij het conflict betrokken is het geschil voorleggen aan het Internationaal Gerechtshof, behalve als een betrokken Staat een andersluidende verklaring heeft afgelegd. Het betreft een klassieke bepaling in de Verdragen van de Verenigde Naties in strafzaken.

31. Net als gelijkaardige bepalingen in een internationaal Verdrag, biedt dit artikel de mogelijkheid

de formuler des réserves à l'égard de la Cour internationale de Justice en cas d'échec de l'arbitrage. Vu l'attachement de la Belgique pour le rôle de la Cour internationale de Justice, notre pays ne formulera aucune réserve.

3.14. Dispositions finales (articles 14 à 20)

3.14.1. Signature (article 14)

32. En vertu de l'article 14, la Convention a été ouverte à la signature jusqu'au 31 décembre 1974. Après cette date, un État doit adhérer à la Convention pour être lié par celle-ci.

3.14.2. Ratification et adhésion (articles 15 et 16)

33. L'article 15 prévoit que la Convention doit être ratifiée en déposant les instruments de ratification auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations unies.

34. L'article 16 prévoit que tout État souhaitant devenir partie à la Convention après l'expiration du délai d'ouverture à la signature peut adhérer à la Convention. La Belgique n'a pas signé la Convention et doit accomplir la procédure d'adhésion.

35. Le 1er juillet 2003, 131 États étaient parties à la Convention.

3.14.3. Entrée en vigueur (article 17)

36. En application de l'article 17, paragraphe 1er, la Convention est entrée en vigueur sur le plan international le 20 février 1977.

En application de l'article 17, paragraphe 2, la Convention entrera en vigueur pour la Belgique le trentième jour après le dépôt de son instrument d'adhésion auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations unies.

3.14.4. Dénonciation (article 18)

37. Aux termes de l'article 18, les États parties à la Convention peuvent dénoncer celle-ci. La dénonciation prend effet six mois après la date à laquelle elle a été notifiée au Secrétaire général.

3.14.5. Devoir d'information du Secrétaire général (article 19)

38. L'article 19 prévoit que le Secrétaire général de l'Organisation des Nations unies doit notifier les signatures, ratifications, adhésions et dénonciations,

voorbewoud te maken terzake van het Internationaal Gerechtshof ingeval de arbitrage geen succes is. Aangezien ons land gehecht is aan de rol van het Internationaal Gerechtshof zal België geen voorbehoud maken.

3.14. Slotbepalingen (artikelen 14 tot 20)

3.14.1. Ondertekening (artikel 14)

32. Krachtens artikel 14 staat het Verdrag open voor ondertekening tot 31 december 1974. Na die datum moet een Staat tot het Verdrag toetreden om erdoor gebonden te zijn.

3.14.2. Bekrachtiging en toetreding (artikelen 15 en 16)

33. In artikel 15 wordt voorzien dat het Verdrag dient te worden bekrachtigd door neerlegging van de aktes van bekrachtiging bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

34. Artikel 16 voorziet dat elke Staat die partij wil zijn bij het Verdrag na de uiterste datum van ondertekening, tot het Verdrag kan toetreden. België heeft het Verdrag niet ondertekend en dient over te gaan tot de procedure van toetreding.

35. Op 1 juli 2003 waren er 131 Staten partij bij het verdrag.

3.14.3. Inwerkingtreding (artikel 17)

36. Met toepassing van artikel 17, § 1, is het Verdrag op internationaal vlak in werking getreden op 20 februari 1977.

Met toepassing van artikel 17, § 2, zal het Verdrag voor België in werking treden dertig dagen na de datum van neerlegging bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties van de akte van toetreding.

3.14.4. Opzegging (artikel 18)

37. Naar luid van artikel 18 kunnen de Verdragsluitende Staten het Verdrag opzeggen. De opzegging wordt van kracht zes maanden na de kennisgeving ervan aan de Secretaris-Generaal.

3.14.5. Informatieplicht Secretaris-Generaal (artikel 19)

38. Artikel 19 voorziet dat de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties alle Staten in kennis stelt van de ondertekeningen, bekrachtigingen, toetredingen

ainsi que la date d'entrée en vigueur de la Convention à tous les États.

3.14.6. Actes authentiques et désignation du dépositaire (article 20)

39. L'article 20 tend en particulier à désigner le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies en qualité de dépositaire de la Convention.

Le ministre des Affaires étrangères,

Louis MICHEL.

La ministre de la Justice,

Laurette ONKELINX.

en opzeggingen, alsmede van de datum van inwerkingtreding.

3.14.6. Authentieke akten en aanwijzing als depositaris (artikel 20)

39. Artikel 20 strekt inzonderheid ertoe de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties aan te wijzen als depositaris van het Verdrag.

De minister van Buitenlandse Zaken,

Louis MICHEL.

De minister van Justitie,

Laurette ONKELINX.

PROJET DE LOI

ALBERT II,
Roi des Belges,

À tous, présents et à venir,
SALUT.

Sur la proposition de Notre ministre des Affaires étrangères et de Notre ministre de la Justice,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre ministre des Affaires étrangères et Notre ministre de la Justice sont chargés de présenter, en Notre nom, aux Chambres législatives et de déposer au Sénat, le projet de loi dont la teneur suit :

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

Art. 2

La Convention sur la prévention et la répression des infractions contre les personnes jouissant d'une protection internationale, y compris les agents diplomatiques, faite à New York le 14 décembre 1973, sortira son plein et entier effet.

Donné à Bruxelles, le 30 novembre 2003.

ALBERT

Par le Roi :

Le ministre des Affaires étrangères,

Louis MICHEL.

Le ministre de la Justice,

Laurette ONKELINX.

WETSONTWERP

ALBERT II,
Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen,
ONZE GROET.

Op de voordracht van Onze minister van Buitenlandse Zaken en van Onze minister van Justitie,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze minister van Buitenlandse Zaken en Onze minister van Justitie zijn ermee belast het ontwerp van wet, waarvan de tekst hierna volgt, in Onze naam aan de Wetgevende Kamers voor te leggen en bij de Senaat in te dienen :

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

Art. 2

Het Verdrag inzake de voorkoming en bestraffing van misdrijven tegen internationaal beschermde personen, met inbegrip van diplomaten, gedaan te New York op 14 december 1973, zal volkomen gevolg hebben.

Gegeven te Brussel, 30 november 2003.

ALBERT

Van Koningswege :

De minister van Buitenlandse Zaken,

Louis MICHEL.

De minister van Justitie,

Laurette ONKELINX.

CONVENTION

sur la prévention et la répression des infractions contre les personnes jouissant d'une protection internationale, y compris les agents diplomatiques

LES ÉTATS PARTIES À LA PRÉSENTE CONVENTION,

AYANT PRÉSENTS À L'ESPRIT les buts et principes de la Charte des Nations Unies concernant le maintien de la paix internationale et la promotion des relations amicales et de la coopération entre les États,

CONSIDÉRANT que les infractions commises contre les agents diplomatiques et autres personnes jouissant d'une protection internationale, en compromettant la sécurité de ces personnes, créent une menace sérieuse au maintien des relations internationales normales qui sont nécessaires pour la coopération entre les États,

ESTIMANT que la perpétration de ces infractions est un motif de grave inquiétude pour la communauté internationale,

CONVAINCUS de la nécessité d'adopter d'urgence des mesures appropriées et efficaces pour la prévention et la répression de ces infractions,

SONT CONVENUS DE CE QUI SUIT :

Article premier

Aux fins de la présente Convention :

1. L'expression « personne jouissant d'une protection internationale » s'entend :

a) de tout chef d'État, y compris chaque membre d'un organe collégial remplissant en vertu de la constitution de l'État considéré les fonctions de chef d'État; de tout chef de gouvernement ou de tout ministre des affaires étrangères, lorsqu'une telle personne se trouve dans un État étranger, ainsi que des membres de sa famille qui l'accompagnent;

b) de tout représentant, fonctionnaire ou personnalité officielle d'un État et de tout fonctionnaire, personnalité officielle ou autre agent d'une organisation intergouvernementale, qui, à la date et au lieu où une infraction est commise contre sa personne, ses locaux officiels, son domicile privé ou ses moyens de transport, a droit, conformément au droit international, à une protection spéciale contre toute atteinte à sa personne, sa liberté ou sa dignité, ainsi que des membres de sa famille qui font partie de son ménage.

2. L'expression « auteur présumé de l'infraction » s'entend de toute personne contre qui il y a des éléments de preuve suffisants pour établir de prime abord qu'elle a commis une ou plusieurs des infractions prévues à l'article 2 ou qu'elle y a participé.

Article 2

1. Le fait intentionnel :

a) de commettre un meurtre, un enlèvement ou une autre attaque contre la personne ou la liberté d'une personne jouissant d'une protection internationale,

b) de commettre, en recourant à la violence, contre les locaux officiels, le logement privé ou les moyens de transport d'une

(Vertaling)

VERDRAG

inzake de voorkoming en bestraffing van misdrijven tegen internationaal beschermde personen, met inbegrip van diplomaten

DE STATEN DIE PARTIJ ZIJN BIJ DIT VERDRAG,

INDACHTIG de doelstellingen en beginselen, vervat in het Handvest van de Verenigde Naties, betreffende de handhaving van de internationale vrede en de bevordering van vriendschappelijke betrekkingen en samenwerking tussen Staten,

OVERWEGENDE dat misdrijven tegen diplomaten en andere internationaal beschermde personen, waardoor de veiligheid van deze personen in gevaar wordt gebracht, een ernstige bedreiging vormen van handhaving van normale internationale betrekkingen die noodzakelijk zijn voor de samenwerking tussen Staten,

VAN OORDEEL ZIJNDE dat het plegen van zulke misdrijven een zaak van ernstige zorg is voor de internationale gemeenschap,

ERVAN OVERTUIGD dat het dringend noodzakelijk is passende en doeltreffende maatregelen inzake de voorkoming en bestraffing van zulke misdrijven te nemen,

ZIJN ALS VOLGT OVEREENGEKOMEN :

Artikel 1

Voor de toepassing van dit Verdrag :

1. Wordt onder « een internationaal beschermd persoon » verstaan :

a) een staatshoofd, met inbegrip van enig lid van een college dat de functies van een staatshoofd vervult krachtens de constitutie van de betrokken Staat, een hoofd van een regering of een minister van buitenlandse zaken, in alle gevallen waarin een zodanige persoon zich in een vreemde Staat bevindt, alsmede de hem vergezellende gezinsleden;

b) een vertegenwoordiger of een functionaris van een Staat of een functionaris of een andere vertegenwoordiger van een internationale intergouvernementele organisatie, die, op het tijdstip waarop en ter plaatse waar een misdrijf tegen hemzelf, de door hem gebruikte officiële gebouwen, zijn particuliere woning of zijn vervoermiddel wordt gepleegd, ingevolge het internationale recht aanspraak kan maken op bijzondere bescherming tegen een aanslag op zijn persoon, vrijheid of waardigheid, alsmede de inwonende gezinsleden.

2. Wordt onder « vermoedelijke dader » verstaan een persoon tegen wie voldoende bewijs aanwezig is om *prima facie* vast te stellen dat hij een of meer van de in artikel 2 vermelde misdrijven heeft gepleegd of daaraan heeft deelgenomen.

Artikel 2

1. Het opzettelijk plegen van :

a) een moord, een ontvoering van, of een andere aanslag op de persoon of de vrijheid van een internationaal beschermd persoon,

b) een gewelddadige aanslag op de officiële gebouwen, de particuliere woning of het vervoermiddel van een internationaal

personne jouissant d'une protection internationale une attaque de nature à mettre sa personne ou sa liberté en danger,

- c) de menacer de commettre une telle attaque,
- d) de tenter de commettre une telle attaque, ou
- e) de participer en tant que complice à une telle attaque

est considéré par tout État partie comme constituant une infraction au regard de sa législation interne.

2. Tout État partie rend ces infractions passibles de peines appropriées qui prennent en considération leur gravité.

3. Les paragraphes 1er et 2 du présent article ne portent en rien atteinte aux obligations qui, en vertu du droit international, incombent aux États parties de prendre toutes mesures appropriées pour prévenir d'autres atteintes à la personne, la liberté ou la dignité d'une personne jouissant d'une protection internationale.

Article 3

1. Tout État partie prend les mesures nécessaires pour établir sa compétence aux fins de connaître des infractions prévues à l'article 2 dans les cas ci-après :

- a) lorsque l'infraction est commise sur le territoire dudit État ou à bord d'un navire ou d'un aéronef immatriculé dans ledit État;
- b) lorsque l'auteur présumé de l'infraction a la nationalité dudit État;
- c) lorsque l'infraction est commise contre une personne jouissant d'une protection internationale au sens de l'article premier, qui jouit de ce statut en vertu même des fonctions qu'elle exerce au nom dudit État.

2. Tout État partie prend également les mesures nécessaires pour établir sa compétence aux fins de connaître de ces infractions dans le cas où l'auteur présumé de l'infraction se trouve sur son territoire et où il ne l'extrade pas, conformément à l'article 8, vers l'un quelconque des États visés au paragraphe 1er du présent article.

3. La présente Convention n'exclut pas une compétence pénale exercée en vertu de la législation interne.

Article 4

Les États parties collaborent à la prévention des infractions prévues à l'article 2, notamment :

- a) en prenant toutes les mesures possibles afin de prévenir la préparation, sur leurs territoires respectifs, de ces infractions destinées à être commises à l'intérieur ou en dehors de leur territoire;
- b) en échangeant des renseignements et en coordonnant les mesures administratives et autres à prendre, le cas échéant, afin de prévenir la perpétration de ces infractions.

Article 5

1. L'État partie sur le territoire duquel ont été commises une ou plusieurs des infractions prévues à l'article 2, s'il a des raisons de

beschermd persoon, zodanig dat daardoor zijn persoon of vrijheid in gevaar wordt gebracht,

- c) een dreiging een zodanige aanslag te plegen,
- d) een poging een zodanige aanslag te plegen,
- e) een handeling die medeplichtigheid aan een zodanige aanslag oplevert

wordt door elke Staat die partij is bij dit Verdrag, in zijn interne wetten strafbaar gesteld.

2. Elke Staat die partij is bij dit Verdrag, stelt deze misdrijven strafbaar met passende straffen, rekening houdend met het ernstige karakter van die misdrijven.

3. Het eerste en het tweede lid van dit artikel doen in geen enkel opzicht afbreuk aan de krachtens het volkenrecht op de Staten die partij zijn bij dit Verdrag rustende verplichtingen om alle passende maatregelen te nemen ter voorkoming van andere aanslagen op de persoon, de vrijheid of de waardigheid van een internationaal beschermd persoon.

Artikel 3

1. Elke Staat die partij is bij dit Verdrag, neemt de maatregelen die nodig zijn om zijn bevoegdheid tot kennisneming van de in artikel 2 vermelde misdrijven vast te leggen in de volgende gevallen :

- a) wanneer het misdrijf is gepleegd op het grondgebied van deze Staat of aan boord van een in deze Staat ingeschreven vaartuig of luchtvaartuig;
- b) wanneer de vermoedelijke dader onderdaan van deze Staat is;
- c) wanneer het misdrijf is gepleegd tegen een onder de begripsomschrijving van artikel 1 vallende internationaal beschermd persoon, indien deze zijn status als zodanig ontleent aan de functies die hij namens deze Staat uitoefent.

2. Elke Staat die partij is bij dit Verdrag, neemt voorts de maatregelen die nodig zijn om zijn bevoegdheid tot kennisneming van deze misdrijven vast te leggen in gevallen waarin de vermoedelijke dader zich op zijn grondgebied bevindt en deze Staat hem niet uitlevert ingevolge het bepaalde in artikel 8 aan een van de in het eerste lid van dit artikel bedoelde Staten.

3. Dit Verdrag sluit geen enkele bevoegdheid in strafzaken uit, die wordt uitgeoefend krachtens de nationale wet.

Artikel 4

De Staten die partij zijn bij dit Verdrag, werken samen ter voorkoming van de in artikel 2 vermelde misdrijven, in het bijzonder door :

- a) alle praktisch uitvoerbare maatregelen te nemen om te voorkomen dat op hun onderscheiden grondgebieden voorbereidingen worden getroffen voor het plegen van deze misdrijven binnen of buiten hun grondgebied;
- b) inlichtingen uit te wisselen en administratieve en andere maatregelen, al naar gelang het geval, ter voorkoming van het plegen van deze misdrijven te coördineren.

Artikel 5

1. De Staat die partij is bij dit Verdrag, en op het grondgebied waarvan een van de in artikel 2 vermelde misdrijven is gepleegd,

croire qu'un auteur présumé de l'infraction s'est enfui de son territoire, communique à tous les autres États intéressés directement ou par l'entremise du Secrétaire général de l'Organisation des Nations unies tous les faits pertinents concernant l'infraction commise et tous les renseignements dont il dispose touchant l'identité de l'auteur présumé de l'infraction.

2. Lorsqu'une ou plusieurs des infractions prévues à l'article 2 ont été commises contre une personne jouissant d'une protection internationale, tout État partie qui dispose de renseignements concernant tant la victime que les circonstances de l'infraction s'efforce de les communiquer, dans les conditions prévues par la législation interne, en temps utile et sous forme complète, à l'État partie au nom duquel ladite personne exerçait ses fonctions.

Article 6

1. S'il estime que les circonstances le justifient, l'État partie sur le territoire duquel se trouve l'auteur présumé de l'infraction prend les mesures appropriées conformément à sa législation interne pour assurer la présence dudit auteur présumé de l'infraction aux fins de la poursuite ou de l'extradition. Ces mesures sont notifiées sans retard directement ou par l'entremise du Secrétaire général de l'Organisation des Nations unies :

- a) à l'État où l'infraction a été commise;
- b) à l'État ou aux États dont l'auteur présumé de l'infraction a la nationalité ou, si celui-ci est apatride, à l'État sur le territoire duquel il réside en permanence;
- c) à l'État ou aux États dont la personne jouissant d'une protection internationale a la nationalité ou au nom duquel ou desquels elle exerçait ses fonctions;
- d) à tous les autres États intéressés; et
- e) à l'organisation intergouvernementale dont la personne jouissant d'une protection internationale est un fonctionnaire, une personnalité officielle ou un agent.

2. Toute personne à l'égard de laquelle sont prises les mesures visées au paragraphe 1er du présent article est en droit :

a) de communiquer sans retard avec le représentant compétent le plus proche de l'État dont elle a la nationalité ou qui est autrement libellé à protéger ses droits ou, s'il s'agit d'une personne apatride, qui est disposé, sur sa demande, à protéger ses droits; et

b) de recevoir la visite d'un représentant de cet État.

Article 7

L'État partie sur le territoire duquel se trouve l'auteur présumé de l'infraction, s'il n'extrade pas ce dernier, soumet l'affaire, sans aucune exception et sans retard injustifié, à ses autorités compétentes pour l'exercice de l'action pénale, selon une procédure conforme à la législation de cet État.

Article 8

1. Pour autant que les infractions prévues à l'article 2 ne figurent pas sur la liste de cas d'extradition dans un traité d'extradition en vigueur entre les États parties, elles sont considérées comme y étant comprises. Les États parties d'engagent à compren-

stelt, indien die Staat op goede gronden kan aannemen dat een vermoedelijke dader van zijn grondgebied is gevlucht, alle andere betrokken Staten, rechtstreeks of via de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, in kennis van alle terzake doende op het gepleegde misdrijf betrekking hebbende feiten en van alle beschikbare gegevens omtrent de identiteit van de vermoedelijke dader.

2. In alle gevallen waarin een van de in artikel 2 vermelde misdrijven is gepleegd tegen een internationaal beschermd persoon, doet iedere Staat die partij is bij dit Verdrag en die over gegevens beschikt omtrent het slachtoffer en de omstandigheden waaronder het misdrijf heeft plaatsgevonden, al het mogelijke om deze informatie overeenkomstig de voorwaarden waarin zijn interne recht voorziet, volledig en onverwijld door te geven aan de Staat die partij is bij dit Verdrag en namens welke de betrokkene zijn functies uitoefende.

Artikel 6

1. Indien de Staat die partij is bij dit Verdrag, en op het grondgebied waarvan de vermoedelijke dader zich bevindt, ervan overtuigd is dat de omstandigheden zulks wettigen, neemt deze Staat passende maatregelen overeenkomstig zijn interne recht om diens aanwezigheid ten behoeve van vervolging of uitlevering te verzekeren. Van deze maatregelen wordt onverwijld, rechtstreeks of via de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, kennis gegeven aan :

- a) de Staat waar het misdrijf werd gepleegd;
- b) de Staat of de Staten waarvan de vermoedelijke dader onderdaan is of, indien hij staatloos is, op het grondgebied waarvan hij zijn vaste verblijfplaats heeft;
- c) de Staat of de Staten waarvan de betrokken persoon onder internationale bescherming onderdaan is of namens welke hij zijn functies uitoefende;
- d) alle andere betrokken Staten; en
- e) de internationale organisatie waarvan de betrokken persoon onder internationale bescherming een functionaris of een vertegenwoordiger is.

2. Elke persoon ten aanzien van wie de in het eerste lid van dit artikel bedoelde maatregelen worden genomen, heeft het recht :

a) onverwijld in contact te treden met de dichtstbijzijnde bevoegde vertegenwoordiger van de Staat waarvan hij onderdaan is of die anderszins is gerechtigd zijn rechten te beschermen of, indien het staatloos is, waaraan hij verzoekt en die bereid is zijn rechten te beschermen; en

b) bezoek van een vertegenwoordiger van die Staat te ontvangen.

Artikel 7

De Staat die partij is bij dit Verdrag, en op het grondgebied waarvan de vermoedelijke dader zich bevindt, draagt, indien deze Staat hem niet uitlevert, zonder enige uitzondering en zonder onnodig uitstel, de zaak voor vervolging over aan zijn bevoegde autoriteiten volgens de in zijn wetten voorziene procedures.

Artikel 8

1. Voor zover de in artikel 2 vermelde misdrijven niet zijn vermeld als uitleveringsdelicten in een uitleveringsverdrag, bestaande tussen Staten die partij zijn bij dit Verdrag, worden zij geacht als zodanig daarin te zijn begrepen. De Staten die partij zijn

dre ces infractions comme cas d'extradition dans tout traité d'extradition à conclure entre eux.

2. Si un État partie qui subordonne l'extradition à l'existence d'un traité est saisi d'une demande d'extradition par un autre État partie avec lequel il n'est pas lié par un traité d'extradition, il peut, s'il décide d'extrader, considérer la présente Convention comme constituant la base juridique de l'extradition à l'égard de ces infractions. L'extradition est soumise aux règles de procédure et aux autres conditions prévues par le droit de l'État requis.

3. Les États parties qui ne subordonnent pas l'extradition à l'existence d'un traité reconnaissant ces infractions comme constituant entre eux des cas d'extradition soumis aux règles de procédure et aux autres conditions prévues par le droit de l'État requis.

4. Entre États parties, ces infractions sont considérées aux fins d'extradition comme ayant été commises tant au lieu de leur perpétration que sur le territoire des États tenus d'établir leur compétence en vertu du paragraphe 1er de l'article 3.

Article 9

Toute personne contre laquelle une procédure est engagée en raison d'une des infractions prévues à l'article 2 jouit de la garantie d'un traitement équitable à tous les stades de la procédure.

Article 10

1. Les États parties s'accordent l'entraide judiciaire la plus large possible dans toute procédure pénale relative aux infractions prévues à l'article 2, y compris en ce qui concerne la communication de tous les éléments de preuve dont ils disposent et qui sont nécessaires aux fins de la procédure.

2. Les dispositions du paragraphe 1er du présent article n'affectent pas les obligations relatives à l'entraide judiciaire stipulées dans tout autre traité.

Article 11

L'État partie dans lequel une action pénale a été engagée contre l'auteur présumé de l'infraction en communique le résultat définitif au Secrétaire général de l'Organisation des Nations unies, qui en informe les autres États parties.

Article 12

Les dispositions de la présente Convention n'affecteront pas l'application des Traités sur l'asile, en vigueur à la date d'adoption de ladite Convention, en ce qui concerne les États qui sont parties à ces Traités; mais un État partie à la présente Convention ne pourra invoquer ces Traités à l'égard d'un autre État partie à la présente Convention qui n'est pas partie à ces Traités.

Article 13

1. Tout différend entre deux ou plusieurs États parties concernant l'interprétation ou l'application de la présente Convention

bij dit Verdrag, verplichten zich ertoe deze misdrijven op te nemen als uitleveringsdelicten in elk uitleveringsverdrag dat in de toekomst tussen hen wordt gesloten.

2. Indien een Staat die partij is bij dit Verdrag, en die uitlevering afhankelijk stelt van het bestaan van een verdrag, een verzoek om uitlevering ontvangt van een andere Staat die partij is bij dit Verdrag, maar waarmee hij geen uitleveringsverdrag heeft gesloten, kan deze Staat, indien hij tot uitlevering besluit, dit Verdrag beschouwen als de wettelijke basis voor uitlevering wegens deze misdrijven. De uitlevering is onderworpen aan de procedurele bepalingen en de overige voorwaarden waarin het recht van de aangezochte Staat voorziet.

3. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag en die uitlevering niet afhankelijk stellen van het bestaan van een verdrag, erkennen onderling deze misdrijven als uitleveringsdelicten, onderworpen aan de procedurele bepalingen en de overige voorwaarden waarin het recht van de aangezochte Staat voorziet.

4. Elk van de misdrijven wordt, ten behoeve van uitlevering tussen de Staten die partij zijn bij dit Verdrag beschouwd als begaan niet alleen op de plaats waar het is gepleegd, maar ook op het grondgebied van de Staten die hun bevoegdheid dienen vast te leggen overeenkomstig het eerste lid van artikel 3.

Artikel 9

Een ieder tegen wie een strafvervolging wordt gevoerd in verband met een van de in artikel 2 vermelde misdrijven, wordt een rechtvaardige behandeling gewaarborgd gedurende elk stadium van deze procedure.

Artikel 10

1. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag, verlenen elkaar de ruimst mogelijke rechtshulp in strafzaken wegens de in artikel 2 omschreven misdrijven, met inbegrip van het verstrekken van het hun ter beschikking staande bewijsmateriaal dat nodig is in verband met de vervolging.

2. Het bepaalde in het eerste lid van dit artikel laat verplichtingen betreffende wederzijdse rechtshulp, vervat in enig ander verdrag, onverlet.

Artikel 11

De Staat die partij is bij dit Verdrag, en waar een vermoedelijke dader strafrechtelijk wordt vervolgd, brengt het eindresultaat van de strafzaak ter kennis van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, die de gegevens doorzendt aan de andere Staten die partij zijn bij dit Verdrag.

Artikel 12

Het bepaalde in dit Verdrag laat de toepassing van de Verdragen inzake asiel, die van kracht zijn op de datum waarop dit Verdrag is aangenomen, onverlet tussen de Staten die partij zijn bij die Verdragen; een Staat die partij is bij dit Verdrag, kan zich echter niet beroepen op die Verdragen ten aanzien van een andere Staat die partij is bij dit Verdrag, maar niet bij die Verdragen.

Artikel 13

1. Elk geschil tussen twee of meer Staten die partij zijn bij dit Verdrag, inzake de uitleg of de toepassing van dit Verdrag, dat

qui n'est pas réglé par voie de négociation est soumis à l'arbitrage, à la demande de l'un d'entre eux. Si, dans les six mois qui suivent la date de la demande d'arbitrage, les parties ne parviennent pas à se mettre d'accord sur l'organisation de l'arbitrage, l'une quelconque d'entre elles peut soumettre le différend à la Cour internationale de Justice, en déposant une requête conformément au Statut de la Cour.

2. Tout État partie pourra, au moment où il signera la présente Convention, la ratifiera ou y adhérera, déclarer qu'il ne se considère pas lié par les dispositions du paragraphe 1er du présent article. Les autres États parties ne seront pas liés par lesdites dispositions envers un État partie qui aura formulé une telle réserve.

3. Tout État partie qui aura formulé une réserve conformément aux dispositions du paragraphe 2 du présent article pourra à tout moment lever cette réserve par une notification adressée au Secrétaire général de l'Organisation des Nations unies.

Article 14

La présente Convention sera ouverte à la signature à tous les États, jusqu'au 31 décembre 1974, au Siège de l'Organisation des Nations unies, à New York.

Article 15

La présente Convention sera ratifiée. Les instruments de ratification seront déposés auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations unies.

Article 16

La présente Convention restera ouverte à l'adhésion de tout État. Les instruments d'adhésion seront déposés auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations unies.

Article 17

1. La présente Convention entrera en vigueur le trentième jour qui suivra la date de dépôt auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations unies du vingt-deuxième instrument de ratification ou d'adhésion.

2. Pour chacun des États qui ratifieront la Convention ou y adhéreront après le dépôt du vingt-deuxième instrument de ratification ou d'adhésion, la Convention entrera en vigueur le trentième jour après le dépôt par cet État de son instrument de ratification ou d'adhésion.

Article 18

1. Tout État partie peut dénoncer la présente Convention par voie de notification écrite adressée au Secrétaire général de l'Organisation des Nations unies.

2. La dénonciation prendra effet six mois après la date à laquelle la notification aura été reçue par le Secrétaire général de l'Organisation des Nations unies.

niet wordt beslecht door onderhandelingen, wordt op verzoek van een van deze Staten onderworpen aan arbitrage. Indien de partijen er binnen zes maanden na de datum van het verzoek om arbitrage niet in zijn geslaagd overeenstemming te bereiken over de vorm van deze arbitrage kan ieder van deze partijen het geschil voorleggen aan het Internationale Gerechtshof door middel van een verzoek overeenkomstig het Statuut van het Hof.

2. Elke Staat die partij is bij dit Verdrag, kan op het tijdstip van ondertekening of bekrachtiging van dit Verdrag, of van toetreding daartoe, verklaren zich niet gebonden te achten door het eerste lid van dit artikel. De andere Staten die partij zijn bij dit Verdrag, zijn niet gebonden door het eerste lid van dit artikel tegenover een Staat die partij is bij dit Verdrag en die een zodanig voorbehoud heeft gemaakt.

3. Een Staat die partij is bij dit Verdrag, en die een voorbehoud heeft gemaakt overeenkomstig het tweede lid van dit artikel, kan dit voorbehoud te allen tijde intrekken door middel van een kennisgeving aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

Artikel 14

Dit Verdrag staat tot 31 december 1974 open voor ondertekening door alle Staten op de Zetel van de Verenigde Naties te New York.

Artikel 15

Dit Verdrag dient te worden bekrachtigd. De akten van bekrachtiging dienen te worden nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

Artikel 16

Dit Verdrag staat open voor toetreding door elke Staat. De akten van toetreding dienen te worden nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

Artikel 17

1. Dit Verdrag treedt in werking op de dertigste dag na de datum van nederlegging van de tweeëntwintigste akte van bekrachtiging of toetreding bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

2. Voor elke Staat die dit Verdrag bekrachtigt of daartoe toetreedt na de nederlegging van de tweeëntwintigste akte van bekrachtiging of toetreding, treedt het Verdrag in werking op de dertigste dag na de nederlegging van zijn akte van bekrachtiging of toetreding.

Artikel 18

1. Elke Staat die partij is bij dit Verdrag, kan dit Verdrag opzeggen door middel van een schriftelijke kennisgeving aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

2. De opzegging wordt van kracht zes maanden na de datum waarop de kennisgeving door de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties is ontvangen.

Article 19

Le Secrétaire général de l'Organisation des Nations unies notifie à tous les États, entre autres :

a) les signatures apposées à la présente Convention et le dépôt des instruments de ratification ou d'adhésion conformément aux articles 14, 15 et 16, ainsi que les notifications faites en vertu de l'article 18.

b) la date à laquelle la présente Convention entrera en vigueur, conformément à l'article 17.

Article 20

L'original de la présente Convention, dont les textes anglais, chinois, espagnol, français et russe font également foi, sera déposé auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations unies, qui en fera tenir copie certifiée conforme à tous les États.

EN FOI DE QUOI les soussignés, dûment autorisés par leurs gouvernements respectifs, ont signé la présente Convention, ouverte à la signature à New York le 14 décembre 1973.

La présente Convention a été signée par les pays suivants :

La République fédérale d'Allemagne, l'Australie, la Bulgarie, le Canada, le Danemark, l'Équateur, les États-Unis, la Finlande, le Guatemala, la Hongrie, l'Islande, l'Italie, la Mongolie, le Nicaragua, la Norvège, le Paraguay, la Pologne, la RDA, le Biélorusse, l'Ukraine, la Roumanie, le Royaume-Uni, le Ruanda, la Suède, la Tchécoslovaquie, la Tunisie, l'URSS, la Yougoslavie.

Artikel 19

De Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties geeft alle Staten kennis van, onder andere :

a) de ondertekeningen van dit Verdrag, de nederlegging van de akten van bekrachtiging of toetreding overeenkomstig de artikelen 14, 15 en 16, alsmede de krachtens artikel 18 gedane kennisgevingen;

b) de datum waarop dit Verdrag overeenkomstig artikel 17 in werking treedt.

Artikel 20

Het origineel van dit Verdrag, waarvan de Chinese, de Engelse, de Franse, de Russische en de Spaanse tekst gelijkelijk authentiek zijn, wordt nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, die daarvan een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift toezendt aan alle Staten.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekenden, hiertoe naar behoren gemachtigd door hun onderscheiden Regeringen, dit Verdrag, dat op 14 december 1973 te New York voor ondertekening is opgesteld, hebben ondertekend.

Dit Verdrag werd ondertekend door de volgende Staten :

Bondsrepubliek Duitsland, Australië, Bulgarijë, Canada, Denemarken, Ecuador, Verenigde Staten, Finland, Guatemala, Hongarijë, IJsland, Italië, Mongolië, Nicaragua, Noorwegen, Paraguay, Polen, DDR, Witrusland, Oekraïne, Roemenië, Verenigd Koninkrijk, Rwanda, Zweden, Tsjechoslowakijë, Tunesië, USSR, Joegoslavië.

**AVANT-PROJET DE LOI SOUMIS
À L'AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT**

Avant-projet de loi portant assentiment à la Convention sur la prévention et la répression des infractions contre les personnes jouissant d'une protection internationale, y compris les agents diplomatiques, faite à New York le 14 décembre 1973.

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

Art. 2

La Convention sur la prévention et la répression des infractions contre les personnes jouissant d'une protection internationale, y compris les agents diplomatiques, faite à New York le 14 décembre 1973, sortira son plein et entier effet.

**VOORONTWERP VAN WET VOOR ADVIES
VOORGELEGD AAN DE RAAD VAN STATE**

Voorontwerp van wet houdende instemming met het Verdrag inzake de voorkoming en bestraffing van misdrijven tegen internationaal beschermde personen, met inbegrip van diplomaten, gedaan te New York op 14 december 1973.

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

Art. 2

Het Verdrag inzake de voorkoming en bestraffing van misdrijven tegen internationaal beschermde personen, met inbegrip van diplomaten, gedaan te New York op 14 december 1973, zal volkomen gevolg hebben.

AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT
34.710/2

Le CONSEIL D'ÉTAT, section de législation, deuxième chambre, saisi par le vice-premier ministre et ministre des Affaires étrangères, le 15 janvier 2003, d'une demande d'avis, dans un délai ne dépassant pas un mois, sur un avant-projet de loi «portant assentiment à la Convention sur la prévention et la répression des infractions contre les personnes jouissant d'une protection internationale, y compris les agents diplomatiques, faite à New York le 14 décembre 1973», a donné le 21 mai 2003 l'avis suivant :

Selon les explications fournies au Conseil d'État par le fonctionnaire délégué, la proposition de remplacer l'article 12*bis* de la loi du 17 avril 1878 contenant le titre préliminaire du Code de procédure pénale, modifié par la loi du 18 juillet 2001, qui est énoncée dans l'exposé des motifs, résulte d'une inadvertance. L'exposé des motifs doit être adapté en conséquence.

La chambre était composée de :

M. Y. KREINS, président de chambre;
M. J. JAUMOTTE et Mme M. BAGUET, conseillers d'État;
M. F. DEHOUSSE, assesseur de la section de législation;
Mme A.-C. VAN GEERSDAELE, greffier assumé.

Le rapport a été présenté par M. J. REGNIER, premier auditeur chef de section. La note du Bureau de coordination a été rédigée par M. Y. CHAUFFOUREAUX, référendaire adjoint.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. J. JAUMOTTE.

Le greffier, *Le président,*
A.-C. VAN GEERSDAELE. Y. KREINS.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE
34.710/2

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, tweede kamer, op 15 januari 2003 door de vice-eerste minister en minister van Buitenlandse Zaken verzocht hem, binnen een termijn van ten hoogste een maand, van advies te dienen over een voorontwerp van wet «houdende instemming met het Verdrag inzake de voorkoming en bestraffing van misdrijven tegen internationaal beschermde personen, met inbegrip van diplomaten, gedaan te New York op 14 december 1973», heeft op 21 mei 2003 het volgende advies gegeven :

Volgens de uitleg die aan de Raad van State is verstrekt door de gemachtigde ambtenaar, is het voorstel om artikel 12*bis* te vervangen van de wet van 17 april 1878 houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, gewijzigd bij de wet van 18 juli 2001, een voorstel dat gedaan wordt in de memorie van toelichting, het gevolg van een vergissing. De memorie van toelichting moet bijgevolg worden aangepast.

De kamer was samengesteld uit :

De heer Y. KREINS, kamervoorzitter;
De heer J. JAUMOTTE en mevrouw M. BAGUET, staatsraden;
De heer F. DEHOUSSE, assessor van de afdeling wetgeving;
Mevrouw A.-C. VAN GEERSDAELE, toegevoegd griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de heer J. REGNIER, eerste auditeur-afdelingshoofd. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld door de heer Y. CHAUFFOUREAUX, adjunct-referendaris.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de heer J. JAUMOTTE.

De griffier, *De voorzitter,*
A.-C. VAN GEERSDAELE. Y. KREINS.